

og som vi føle os overbeviste om, at vi aldrig kunne faae Bælgerflertallet til at gaa ind paa. Jeg stemmer derfor for den Dagsorden, som er foreslaaet af Flertallet, med stor Glæde og med et Haab om, at den maa være et lille Vink ogsaa fra det danske Folks Flertal om, at vi mene det alvorlig med Forsvarssagens Fremme og beklage, at Regjeringen skal staa som en Hindring for, at den kan blive gennemført.

Scharling: Naar jeg har bedt om Ordet for anden Gang i en Sag, hvor saa mange af Thingets Medlemmer ønske at tage Ordet, er det, fordi der fra den ærede Ordfører er fremkommet en Udtalelse om nogle af mig anførte Data, som jeg ikke ønskede at lade staa hen uimodsigte. Jeg skal, inden jeg gaar over dertil, blot bemærke, at det er blevet mig sagt, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i sine Udtalelser idag ogsaa har rettet nogle Bemærkninger til mig. Jeg beklager, at jeg ved Embedsforretninger har været forhindret i at være tilstede, medens han talte, og det er Grunden til, at jeg ikke ser mig istand til at gaa ind paa de Udtalelser, som saaledes ere fremkomne, da jeg ikke kjender dem, før de foreligge i Tidenden. Kun Et skal jeg tillade mig at bemærke, forsaavidt det er blevet mig meddelt, at det ærede Medlem udtalte den Formening, at jeg ikke kjendte tilstrækkelig til eller ikke tænkte tilstrækkelig paa de Savn og Byrder, som den Sags Gjennemførelse vil lægge paa den fattige Befolkning, paa Befolkningen i det Hele, og det er det, at jeg for mit Vedkommende udtrykkelig har udtalt min Beredvillighed til at gaa med til at faae en væsentlig Del af Beløbet dækket ved en extraordinær Indkomstskat, hvorom jeg veed, at den som altid vil falde haardest og tungest paa den Klasse, jeg selv tilhører og i det Hele staar nærmest, nemlig Embedsstanden, dem med de faste Indtægter. Den Yttring, som jeg siger til, der tildels blev modsagt af den ærede Ordfører, var min Angivelse af Monarkiets finansielle Status i Femaaret 1853—58. Det kunde maaste synes, at dette er i sig selv uvæsentligt og ligger denne Sag saa fjernt, at det er aldeles urimeligt at tage det op for at berigtige det, men jeg skal for det Første bemærke, at jeg tror, at der deraf kan drages Slutninger, der kunne have en væsentlig Betydning ogsaa for Dieblisset, og dernæst har jeg den rent personlige Grund, at det er mig magtpaaliggende, at dette Thing ikke skal modtage det Indtryk, at jeg her møder med statistiske Tal og Data, som ikke ere fuldt rigtige, eller med

Opgjørelser af ialtfald tvivlsomt Værd. Jeg angav, at Monarkiets aarlige Overskud af de ordinære Indtægter over de ordinære Udgifter i Femaaret 1853—58 var lidt over 15 Mill. Kr., altsaa i Gjennemsnit aarlig ca. 3 Mill. Jeg har nu atter gennemgaaet Statsregnskaberne, som jeg forud havde gennemgaaet, og maa bestemt hævde Rigtigheden af disse Angivelser. Naar nu den ærede Ordfører overfor dette stillede Finantsminister Andræs Autoritet og paakaabte Udtalelser af ham i 1858, hvorefter der i disse Aar skulde være en Fremgang af 2 til 2½ Mill. Rdl., altsaa mellem 4 og 5 Mill. Kr. om Aaret, skal jeg oplyse, at Grunden til denne Uoverensstemmelse vistnok er en dobbelt, for det Første, at Finantsminister Andræs ikke har talt som jeg om det aarlige Overskud, men derimod om den saakaldte Formuesfremgang, om den Forandring, der var foregaaet i Kassebeholdningen, Aktiverne, Reserverfonden paa den ene Side og Statsgjælden paa den anden Side. Dette giver nogen Forskel, men som vi Alle tilstrækkelig vide fra Finantslovens Behandling, er denne Opgjørelse altid noget tvivlsom, idet ved den i hvert Fald forskellige Synspunkter kunne gjøres gjældende. Jeg har derfor holdt mig til den anden, som forekommer mig her har Betydning, naar der er Spørgsmaal om, hvilke Fordringer der ved denne Sags Gjennemførelse stilles til det aarlige Overskud. Dernæst tog Finantsminister Andræs kun 3 Aar, medens jeg tog 5 Aar. Naar jeg har gjort dette, er det ikke, fordi jeg ved at tage 5 Aar faar et mindre gunstigt Resultat for de enkelte Aar, men fordi jeg ogsaa i Nutiden har taget 5 Aar, fordi jeg saameget som muligt vilde undgaa Tilfældigheder, og det træffer sig da ogsaa saaledes, at det ene af de tre Aar var et aldeles exceptionelt, saa exceptionelt, at det alene gav mere end Halvdelen af de tre Aars Overskud. Vilde jeg tage et enkelt Aar fra den nveste Tid, vilde jeg da ogsaa kunne komme til et aarligt Overskud af 12 Millioner eller, naar jeg lægger to Aar sammen, til et aarligt Gjennemsnit af 10 Mill. Jeg har holdt mig til Femaarene, og Forholdet bliver der, som jeg har sagt, at dengang havde man et aarligt Overskud af 3 Mill., nu af 8 Mill. Nu lagde den ærede Ordfører særlig Vægt paa dette, at man selv med et saadant Overskud, som han mente, at det maatte sættes, dengang kun turde gaa til knap en Million aarlig til Forsvarsværker, og han mente, at det var et Bevis for, at vi maatte være meget betænkelige ved selv med en meget gunstigere Status at gaa saa langt som foreslaaet. Jeg skal, for ikke at komme for dybt ind herpaa,